

РЕШЕНИЕ

№ 9423
София, 07/13/2009

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на осми юни две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛИНА КЪЛОВА
ЧЛЕНОВЕ: ГАЛИНА ХРИСТОВА
ТОДОР ПЕТКОВ

при секретар Станка Чолакова
и с участието на прокурора
изслуша докладваното от съдията ТОДОР ПЕТКОВ
по адм. дело № 13515/2008.

Производството е по чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД във вр.чл.145 и сл. АПК.

Образувано е по жалбата на Д.Г.И. от гр.К. срещу Решение № 46/ 23.07.2008 г. на Комисията за защита на личните данни. Иска отмяна поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че публикуваните в местния вестник негови лични данни относно ЕГН, адрес, телефон са без неговото изрично съгласие за това и това надхвърля целите на журналистическата дейност по смисъла на чл.5, ал.2 т.7 ЗЗЛД.

Ответната страна Комисията за защита на личните данни чрез процесуален представител, в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Твърди се, че жалбоподателя сам е предоставил личните си данни на журналиста и не е изразил несъгласие същите да не бъдат публикувани.

Заинтересованата страна – вестник „С.Н.” ЕООД чрез управителя Й.Н. изразява становище за неоснователност на жалбата с мотиви, че жалбоподателя сам е предоставил на журналиста електронно копие от жалба, в която се съдържат негови лични данни и във вестника е отпечатано копие като снимка на предоставената жалба без да имат възможност да заличават каквото и да е било.

Върховният административен съд, III отделение, като взе предвид, че жалбата е подадена от надлежна страна в 14-дневния срок по чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД намира, че същата е допустима. Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Жалбоподателят е участвал в инцидент със свой съсед. За това, че е публична личност – съдия в районен съд, деянието му е предизвикало обществен, а с това и журналистически интерес. По този повод на 30.08.2008г. е посетен от екип на местна кабелна телевизия с репортер Д.Б., на която дал интервю по повод инцидента, като репортажа е бил излъчен. Междувременно на 31.03.2008г. жалб.И. подал жалба по повод инцидента до кмета на община К., в която освен всичко друго е посочил трите си имена, ЕГН, домашен адрес, телефони. На същия ден от обясненията на репортера се установява, че жалбоподателя й е изпратил на електронната поща като прикачен файл копие от

жалбата си до кмета на общината и опровержение. Въз основа на това, Д.Б. е изпратила материал за публикуване във вестник „С.Н.“, включително електронното копие от жалбата до кмета.

На 02.04.2008 г. в бр.64 вестник „С.Н.“ е публикувал статия относно процесния инцидент с жалб.И., включително и копие от жалбата му до кмета на общината във вида, в който е предоставена от жалбоподателя на репортера и във вида, в който е подадена до кмета на общината, включваща негови лични данни относно ЕГН, адрес и телефон.

С жалба рег.№ Ж-46/17.06.2008г. жалб. И. е сезирал Комисията за защита на личните данни с оплакване, че с така публикувания материал във вестника са нарушени чл.4, ал.2 и чл.5, ал.2, т.7 от ЗЗЛД, а с това и правото му на личен живот.

С оспореното понастоящем решение, КЗЛД е отхвърлила жалбата му с мотиви, че обработените лични данни чрез публикацията им във вестника е било допустимо, тъй като е било извършено за целите на журналистическата дейност, а от друга страна жалбоподателят сам е предоставил личните си данни на репортера Б. чрез електронно писмо с прикачен файл, съдържащ личните му данни в жалбата до кмета на общината, поради което не са налице визираните нарушения на ЗЗЛД.

Решението е незаконосъобразно, поради което жалбата срещу него следва да се отхвърли поради следното:

Безспорно по делото е, че вестник „С.Н.“ е администратор на лични данни по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЗЛД.

Също така е безспорно, че като такъв, следва да обработва (предоставя) лични данни само в изрично предвидените случаи и при липсата на ограничителните изключения.

Понастоящем се твърди от административния орган, че е налице изключението по чл.4, ал.2 ЗЗЛД, а именно „Обработването на лични данни е допустимо и в случаите, когато то се извършва единствено за целите на журналистическата дейност, литературното или художественото изразяване, доколкото това обработване не нарушава правото на личен живот на лицето, за което се отнасят данните. В тези случаи разпоредбите на глава трета не се прилагат.“ Следва да се съобрази и понятието по §1 т.1 ПЗР на ЗЗЛД относно що е обработване на лични данни.

Легална дефиниция за „журналистическа дейност“ няма, поради което следва това понятие да се възприема в общоприетия смисъл. Във всички случаи публикуването на статия във вестник се покрива от това понятие. Но за да се прецени понятието в смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗЛД следва да са налице няколко кумулативни дадености, а именно - обработването на конкретни лични данни да е за целите на тази дейност, а от друга страна това да не нарушава правото на личния живот на лицето, за което се отнасят данните, като във връзка с това се изисква да е изразено изрично и недвусмислено съгласие на притежателя на данните те да бъдат публикувани(обработвани) от администратора, на когото са предоставени.

Първия признак не е налице. В настоящата конкретика, следва да се установи каква е била целта на публикуваната информация – дали осведомяване на обществеността относно укоримостта и конкретни детайли в поведението на определена обществена личност с посочени имена, или/ и относно неговите ЕГН, адрес и телефон, които ако не бяха посочени, информацията нямаше да бъде пълна, участвалата публична личност нямаше да може да бъде идентифицирана и обществеността щеше да бъде неосведомена за протеклия инцидент.

Не е налице и втория признак. Жалбоподателя в желанието си публично да оповести становището си за евентуална правота в протеклия инцидент е предоставил личните си данни на администратора на лични данни. В този процес обаче, той не е изразил изрично и недвусмислено по смисъла на §1, т.13 от ПЗР на ЗЗЛД съгласието си тези данни да бъдат обработвани, особено по начина, по който това е сторено впоследствие.

При анализа на приложимото право настоящия състав намира, се налагат няколко извода.

Във всички случаи жалбоподателя е проявил известна откритост при предоставянето на личните си данни. С това обаче не отпадат по никакъв начин вменените от закона задължения на администратора на лични данни да ги съхранява и обработва в съответствие със законовите изисквания, респ. ограничения и да не надхвърля целите, за които те са му предоставени. В случая целите на журналистическата дейност биха били постигнати и без да е необходимо да се публикуват ЕГН, адрес, телефон на жалбоподателя, защото представената във вестника информация не се отнася за тези лични данни и не попада в никоя от хипотезите на предпоставките по чл.4 ЗЗЛД и в никоя от хипотезите на изключенията по чл.5 ал.2 ЗЗЛД.

Обработването на лични данни за целите на журналистическата дейност трябва да отговаря на условия, с които да се постигне баланс между основните права на лицето и свободата на информация (свободата на словото) и по-конкретно на правото на всяко лице да получава и предава информация, както е гарантирано изрично в член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

За да се вземе предвид значението на свободата на словото във всяко демократично общество, от една страна е необходимо да се даде широко тълкуване на свързаните с нея понятия, включително на понятието за журналистическа дейност. От друга страна, а и за да се намери равновесната точка между двете основни права, защитата на основното право на личен живот изисква ограниченията на защитата на данните, предвидени в посочените нормативни текстове, да се въвеждат в границите на строго необходимото.

Следователно дейностите свързани с обработване на лични данни с произход от документи, които са предоставени от притежателя на данните, следва да се разглеждат като дейности по обработване на лични данни, извършвани „единствено за целите на журналистическа дейност“ по смисъла на ЗЗЛД, ако единствената цел на посочените дейности е публичното разгласяване на информация, мнения или идеи, което администратора на лични данни следва да прецени за всеки конкретен случай. В тази връзка следва да се съобрази чл.2, ал.2, т.5 ЗЗЛД, а именно, че личните данни следва да се заличават или коригират, когато се установи, че са непропорционални по отношение на целите, за които се обработват.

При тези съображения и при тази фактическа установеност съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентния административен орган в съответната форма, при спазване на административно-производствените правила, но при посочените нарушения на материалния закон и в несъответствие с целта на чл.1, ал.2 от Закона за защита на личните данни, поради което като незаконосъобразен следва да бъде отменена съобразно чл.173, ал.2 АПК делото следва да се изпрати като преписка на административния орган за произнасяне по същество съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в обстоятелствената част, предвид обстоятелството, че първоинстанционният съд не би могъл да се произнесе по същество, а в единствена компетентност на Комисията е да постанови решение по чл. 38 от ЗЗЛД. При решаване на спора Комисията следва да се произнесе по всички наведени в жалбата оплаквания и в

съответствие с направените искания в рамките на правомощията си по чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл.173, ал.2 АПК ,
Върховният административен съд, трето отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 46/ 23.07.2008 г. на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА делото като преписка на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне по жалба рег.№ Ж-46/17.06.2008г.

Решението подлежи на обжалване пред петчленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Веселина Кълова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Галина Христова

/п/ Тодор Петков